

Marijin vrtec.

Prečastiti gospod urednik! Gotovo še ne veste, da so se nam letos na Vrhniki že izpolnile tri želje. Prva in sicer najvažnejša je seveda blagoslov novega prapora. Blagoslov se je vršil 19. marca in sicer kar najbolj slovesno. Najprej smo molili križev pot, nato pa so na koru zapeli litanije sv. Jožefa. Zatem je bil blagoslov prapora in g. dekan so nam s kratkimi, a pomembnimi besedami izročili prapor, ki smo ga prejeli z veselim srcem. Zbranih nas je bila cela četa tam pred obhajilno mizo in si lahko mislite, da je v naših srcih zavladovalo nepopisno veselje, ko je zaplapolal pred nami naš prapor. Ker smo bili tako prevzeti od veselja, smo takoj zapeli tisto lepo Marijino pesmico:

V Marijinem vrtcu cveto, srčeca naša lepo,
tam pričakuje, noč in dan čuje, Matere božje oko.

Potem smo odhiteli v sprevedu s praporom v Rokodelski dom, kjer smo uprizorili dve lepi igrici. Tega dneva ne bomo nikdar pozabili.

Drugi slovesni dan za nas je bilo zborovanje iz cele naše dekanije. Prišli so iz Podlipe, Horjula, Bevk, Borovnice, Preserja, Logatca, Rovt, Zaplane in iz daljne Hotedršice, Rakitne, z Vrha pri sv. Treh kraljih in Žirov. Pripeljali so se vsi z lepo okrašenimi vozovi, katerih je bilo petinštirideset. Ob tričetrt na 11 je bil pozdrav Marijinega vrtca, ob 11 sv. maša s petjem in pridigo. Po sv. maši smo se nekoliko razšli, a ob pol 2 smo se že zopet zbrali na različnih mestih za spreved.

Naj še povem: zbralo se nas je nad 2000 in nato je korakala naša velika vojska z veselimi »živio« skozi trg k sv. Trojici, kjer še v cerkev nismo mogli vsi. Tukaj smo peli, pa zares peli, prav vsi, litanije Matere božje. Po litanijah je bil na prostem govor in zadnji pozdravi od vseh bližnjih in daljnih vasi, nato pa še blagoslov otrok. Po blagoslovu so se iz drugih vasi razšli na vozove, vsi pa smo odnesli z zborovanja polno božjega blagoslova in tihe sreče.

V tretjo pa je bil izlet na Vrh k sv. Trem kraljem, ki je bil 28. avgusta. Odšli smo ob 7 zjutraj, seveda na okrašenih vozovih, ki jih je bilo šest velikih in štirje manjši, do Podlipe. Ob četrť na 11 smo že prisopihali na vrh, ob pol 11 je bila sv. maša s petjem, po sv. maši pa smo gledali v daljne kraje, katerih mi ni mogoče opisati. Imeli smo tudi prosto zabavo, seveda se okrepčati tudi nismo pozabili. Popoldne ob 2 smo imeli v cerkvi večernice, potem pa smo odšli domov na Hlevni vrh in na Rovte, kjer smo si ogledali cerkev in zapeli Marijino pesem. Zunaj pred župniščem so nam delili g. katehet Zalokar Jožef sladke bonbončke, nato smo odšli in prispeli v Zaplano. Tudi tukaj smo si ogledali lepo cerkvico in zapeli Marijino pesem. Začelo se je že temniti, ko smo zapuščali zadnje hribovje, a preden smo dospeli na Vrhniko, nas je že objela noč.

A še so se razlegale iz naših vrst vesele pesmi, smeh in živžav. Precej trudne so bile naše mlade nožice, toda nismo se zmenili za to, le veseli in navdušeni smo se razšli na svoje domove. Pozdravljam vse čitatelje, najbolj pa Vas, častiti gospod, ki se trudite za naš list pri urejevanju »Angelčka«. — Bradeško Franc.

(Prav lepo je moralo biti; skoraj sem vam nevoščljiv, tudi če se vam je oder podrl, kakor sem zvedel od drugod. Prav vesel sem, da se tako lepo zbirate okrog Marije, veseli in korajžni. Vrhničane pa moram še prav posebno pohvaliti; na Angelčka vas je naročenih nad 200. Hej, to je številka! Ko bi le povsod približno tako bilo. Lepo se zahvalim za pozdrave. — Striček Cene.)

Marijin vrtec v železnikih. Tudi pri nas imamo že več let ustanovljen Marijin vrtec. Ob petkih popoldne imamo shode v cerkvi. Gospod katehet nam pripovedujejo veliko lepega in vzpodbudnega iz življenja dobrih in pridnih otrok, katerih zglede naj bi mi posnemali. Včasih pa gremo z g. katehetom tudi na kakšen izlet. Letos smo šli na Jamnik takrat, ko so bile črešnje zrele. V avgustu smo pa šli tudi k sv. Valentinu, kjer je bil tabor Marijinih vrtcev. Imeli smo sv. mašo s pridigo, popoldne pa pete litanije, pri katerih smo vsi prepevali. Na to so sledile deklamacije. Iz železnikov sta bili dve. Pa jaz samo eno znam. Takale je:

Pozdravljeni vsi bratci in sestrice po Mariji.

Prav radi sem smo prihiteli

železnikarji mi veseli,

da vidimo vso četo zbrano,

Mariji zvesto in vdano.

V dolini ozki mi smo skriti;

da širši moremo razgled dobiti

gremo na romanja, izlete radi

na jesen in poleti, najrajši pa spomladi.

Tisočindevetstoletnico smo Odrešenja

pozimi že obhajali pri nas.

Častit pa Mater dušnega življenja

prišli smo radi sem med vas.

Naj zbor naš tu Mariji hvalo poje,

ker ljubi nas, otroke svoje.

Otroci vdani vsi ji ostanimo,

zvestobo večno skupaj tu ji prisezimo.

Polni dobrih sklepov in vsi navdušeni smo se vračali popoldne domov ter se med potjo še po svoje zabavali. Uprizorili smo tudi vojno. Namesto granat in bomb smo uporabljali gobe in kroglice, ki se prijemljejo obleke in las. Tako smo prišli proti večeru srečno domov. Potrudili se bomo, da bomo s pridnostjo in lepim življenjem vsaj malo povrnili gospodu katehetu vso skrb in delo, ki ga imajo z

nami. Spoštovani gospod urednik. Ker šele prvič pišem, se bojim, da bo kaj narobe. Če bo pa za rabo, pa prosim, da v prihodnjem »Angelčku« natisnete. Vas lepo pozdravlja Zupanc Ciril.

(Nič ni narobe. Kako pa more biti narobe, če je vse prav. Ko sem tisto o črešnjah na Jamniku bral, so mi slinice kar v usta planile. Na Jamniku sem tudi jaz že bil in bi bil celo v železnike prišel, če bi bil še bolj na desno pot zgrešil. Pridem pa enkrat. Stric Cene.)

Marijini otroci Dravskega polja na Ptujski gori. Vidim, da Vam, g. urednik, do danes še nihče ni poročal o svetoletni slovesnosti in pobožnosti, ki smo jo otroci vseh župnij dekanije Dravsko polje zaključili v Marijinem svetišču na Črni (Ptujski) gori dne 22. avgusta 1934. Poprej smo v vsaki župniji obhajali tridnevno, prejeli sv. zakramente, ter za svetoletni odpustek opravili doma dvakratni skupni obisk določenih cerkev. Dne 22. avgusta smo se pa zgrnili od vseh strani tja pod Ptujsko goro: eni z vlakom, drugi z avtobusi ali vozovi, bližnji pa peš; celo iz Maribora so prišli med nas bratci frančiškovi križarji in sestre sv. Klare. V dolgi procesiji smo šli — blizu poldrug tisoč otrok in še odrasli z nami — z molitvijo in petjem na goro, opravili v veličastni romarski cerkvi najprej za odpustek dva skupna obiska, imeli nato pridigo in slovesno sv. mašo in po vselem poldanskem odmoru še večernice: nagovor č. g. dekana, pete litanije z blagoslovom in posvetitev. A še nekaj lepega nas je čakalo pred razhodom: zunaj cerkve so na majhnem odru nastopali navdušeni deklamatorji — deklamatorice, videli smo mične in poučne prizore; a posebno ogrela — da, užgala nas je deklamacija neke klarice in pa mogočna zborna deklamacija — prisega dečkov in deklic iz Hoč. Kako veseli smo se vračali zopet na svoje domove s trdnimi sklepi za bodočnost. Gorska Mati božja naj nam izprosi stanovitnost! — (Ko bi bili kako sliko poslali, bi bilo prav spodbudno. — Ur.)

Slavi Kmetičevi zadnje besede ob grobu.

Dolgo že ni bilo toliko pogrebcev na mungeškem pokopališču kakor v sredo 14. novembra. Pa prav majhnih pogrebcev je bilo toliko. Zakaj? Saj so pokopavali eno izmed njih. Slavo so pokopavali, ki je bila še vsa mlada in majhna. Kar naenkrat je segla smrt in jo vzela od nas. V par dneh je bila živa in mrtva; ko so jo peljali v Ljubljano, je še vedela, kam gre, še je vse poznala; a domov so jo pripeljali nezavestno. Majhna rana je zastrepila kri in Slavo je Bog poklical k sebi. Na zemlji je rada k njemu prišla v cerkev, zmeraj je šla rada k sv. obhajilu. Slava, isti Jezus, ki Ti je na zemlji veselje delal, naj Ti da veselje tudi v nebesih. A tam ne pozabi na nas, ki smo še tukaj ostali!